

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-167/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Blanše Turić i Željke Zrilić Ježek, članica vijeća, uz sudsku savjetnicu Martu Sraka, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Općine Drnje, Trg kralja Tomislava 29, 48322 Drnje, OIB: 02036418261, koju zastupa [...], odvjetnik u [...], protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 87950783661, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatski Telekom d.d., Radnička cesta 21, Zagreb, OIB: 81793146560, zastupan po odvjetnicima, svakom pojedinačno, iz [...], radi donošenja dopunskog rješenja, na sjednici vijeća održanoj 14. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/189, urbroj: 376-0826-30 od 10. srpnja 2026., u dijelu u kojem je odlučeno u točki VI. i IX. izreke te preinačenje rješenja tuženika u poništenom dijelu na način da se utvrdi da Općina Drnje ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja od 22. travnja 2016. i ukinе točka X. izreke rješenja.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je Hrvatski Telekom d.d. Zagreb (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Općine Drnje, navedenim u potvrdi Općine Drnje, Jedinstvenog upravnog odjela, klasa: 030-02/26-01/01, urbroj: 2137-4-26-2 od 26. siječnja 2026., na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo

puta 568/2016 (dalje: Elaborat). Navedene nekretnine HT koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI (točka I. izreke). Utvrđeno je da je HT infrastrukturi operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Općine Drnje, navedenim u potvrdi Općine Drnje, Jedinstvenog upravnog odjela, klasa: 03002/26-01/01, urbroj: 2137-4-26-1 od 26. siječnja 2026., na kojim nekretninama HT ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu, a navedene nekretnine HT koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI (točka II.). Utvrđeno je da je HT infrastrukturi operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Općine Drnje navedenim u potvrdi Općine Drnje, Jedinstvenog upravnog odjela, klasa: 030-02/26-01/01, urbroj: 2137-4-26-3 od 26. siječnja 2026., na kojim nekretninama HT ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu, a navedene nekretnine HT koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI (točka III.). Količinu i vrstu EKI iz točke I., II. i III. ovog rješenja čine kabelaška kanalizacija, elektronički komunikacijski vodovi koji se postavljaju izvan kabelaške kanalizacije, ulični ormari i kabineti, nadzemna komunikacijska mreža i stupovi nadzemne komunikacijske mreže, navedeni u Elaboratu (točka IV.). Utvrđuje se da Općina Drnje ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Koprivnica ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Koprivnica, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.) (točka V.). Utvrđuje se da Općina Drnje ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja od 10. listopada 2025. (točka VI.). Obvezuje se HT u roku od 15 dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Općini Drnje (točka VII.). Obvezuje se HT u roku od 15 dana od primitka ovog rješenja platiti Općini Drnje naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu godinu. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena/trebala biti plaćena (točka VIII.). Obvezuje se Općina Drnje omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja (točka IX.). Odbijen je zahtjev Općine Drnje za godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja za razdoblje prije 10. listopada 2025. (točka X.).

2. Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da tuženik u obrazloženju pobijanog rješenja kao temeljno sporno pitanje u ovom postupku navodi pravno pitanje može li se u ovom postupku donijeti dopunsko ili novo rješenje te posljedično tome, od kojeg datuma Općina ima pravo na naknadu za pravo puta za nekretnine čije vlasništvo dokazuje potvrdama od 26. siječnja 2026. Tuženik je zauzeo pravni stav Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u presudama broj: Us II-150/2025-9, Us II-152/2025-9, Us II153/2025-7 i Us II-151/2025 te je o zahtjevu Općine odlučio kao o novoj upravnoj stvari pa je sukladno tome datum od kojeg Općina ima pravo na naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog pobijanog rješenja utvrdio datum podnošenja zahtjeva za dopunsko rješenje, odnosno 10. listopada 2025., a za razdoblje prije toga je odbio zahtjev Općine. U odnosu na zauzeti pravni stav tuženika, tužitelj napominje da se u

navedenim predmetima (presudama) na koje se poziva tuženik uopće ne radi o istovjetnim pravnim situacijama koje bi se mogle primijeniti u ovom postupku. Ističe da je iz presude Visokog upravnog suda poslovni broj: Us II-197/2021-7 potpuno jasno da se dopunska rješenja donose na temelju naknadno dostavljenih dokaza kojima se dokazuje vlasništvo nekretnina utvrđenih u Elaboratu o pravu puta koji je bio sastavni dio donesenih rješenja. Dakle, iz dosadašnje prakse Visokog upravnog suda potpuno je razvidno u kojim slučajevima se radi o novom zahtjevu, a kada se radi o dopunskom rješenju. Smatra da se o novom zahtjevu radi u slučaju kada se naknadno unose pojedine nekretnine iz Elaborata u registar imovine ili se dostavljaju novi podaci o trasama EKI na temelju novih izmjera ili Elaborata, a o dopunskom rješenju se radi u slučaju kada se naknadno dostavljaju dokazi kojima se dokazuje vlasništvo nekretnina stečenih na temelju zakona utvrđenih u Elaboratu o pravu puta koji je sastavni dio pravomoćnog prvog rješenja. Ističe da je u ovom postupku kao dokaz vlasništva na svojim nekretninama dostavio isključivo potvrde Jedininstvenog upravnog odjela od 26. siječnja 2026. o činjenicama o kojima se vodi službena evidencija i to za nekretnine koje su u vlasništvu tužitelja, a koje je vlasništvo stečeno na temelju zakona, a koje su potvrde sukladno tome javne isprave koje dokazuju ono što se njima utvrđuje ili potvrđuje, a sve u skladu s odredbom članka 60. stavka 2. i članka 159. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku. Prema tome ne radi se o novim neprovjerenim podacima o vlasništvu nekretnina na trasama EKI, niti o naknadnom unošenju pojedinih nekretnina iz Elaborata u registar imovine, nego upravo o istim, u potpunosti identičnim česticama, nekretninama koje su navedene u Elaboratu 568/2016 i dio su istog zahtjeva od 22. travnja 2016. što je utvrdio i tuženik. Kvalificirajući zahtjev za dopunsko rješenje u "novi zahtjev", tuženik je grubo povrijedio institut dopunskog rješenja i uskratio tužitelju pravo na naknadu od dana podnošenja prvotnog (i jedinog) zahtjeva to jest 22. travnja 2016. Smatra da je dokazivanje vlasništva procesna radnja unutar istog postupka i temeljem istog zahtjeva (22. travnja 2016.) kojim se dokazuje vlasništvo tužitelja (potvrde od 26. siječnja 2026.), a ne stvaranje nove infrastrukture, iznošenje novog podatka o trasama EKI i/ili podnošenje novog zahtjeva. U konkretnom slučaju, radi se o istoj, postojećoj EKI i istim česticama koje su već fiksirane, izmjerene i navedene u Elaboratu iz 2016. Izjednačavanjem ove dvije dijametralno suprotne situacije (da se radi o novom zahtjevu), tuženik je zanemario činjenicu da je infrastruktura za koju se sada traži naknada identična onoj iz 2016., čime je pogrešno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo kada je odbio zahtjev tužitelja za godišnju naknadu za razdoblje prije 10. listopada 2025. Dostava potvrde u 2026. je isključivo podnošenje deklaratornog dokaza o već postojećem stanju unutar istog postupka za iste čestice koje su dio istog zahtjeva i Elaborata. Tužitelj predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika u dijelu u kojem je odlučeno u točki VI. i točki X. i isto rješenje preinači na način da utvrdi da tužitelj ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta od 22. travnja 2016. te ukine točku X. izreke rješenja i obveže tuženika na naknadu troškova upravnog spora.

3. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da su tužbeni razlozi neosnovani zbog toga što je presudama suda jasno navedeno pravo stajalište da se radi o pitanjima koja su predmet inicijalnog postupka, a nisu riješena prijašnjim rješenjem, već da se zahtjev općine ima smatrati novim zahtjevom za donošenje rješenja. Dakle, prema tuženikovom razumijevanju, bez obzira na vrstu dokaza kojima

tužitelj dokazuje izvanknjžno vlasništvo svojih nekretnina, stav suda je da se zahtjev tužitelja ima smatrati novim zahtjevom te u tom smislu upućuje na relevantnu sudsku praksu ovoga Suda. Ističe da je u presudama suda jasno navedeno da je tuženik u prijašnjim pravomoćnim rješenjima u cijelosti riješio o prethodnom zahtjevu Općine te da se radi novim podacima o vlasništvu nekretnina, što ne može biti predmet donošenja dopunskog rješenja, već samo novog rješenja povodom novog zahtjeva.

Zaključno, smatra da je ispravno utvrdio da se radi o novoj upravnoj stvari, unatoč tome što se infrastruktura HT-a nije promijenila, pa je ispravno određena naknada za pravo puta od dana podnošenja novog zahtjeva, a ne prvobitnog zahtjeva te je zahtjev za naknadu prije 10. listopada 2025. odbijen. Tuženik predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Hrvatski telekom d.d., Zagreb, dostavio je odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da je pobijano rješenje pravilno, zakonito i valjano obrazloženo, a razlozi na koje se tužitelj poziva neosnovani i protivni pravnom stajalištu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, što opširno obrazlaže. Naime, upućuje na presude ovoga Suda u kojima je naslovni sud zauzeo jasna, nedvosmislena i za upravno tijelo (HAKOM) obvezujuća shvaćanja o prirodi zahtjeva jedinica lokalne samouprave, pa tako i tužitelja. Ističe da je rješenjem tuženika iz prethodno provedenog upravnog postupka u cijelosti riješen inicijalni zahtjev jedinice lokalne samouprave, pa naknadni zahtjev jedinice lokalne samouprave predstavlja novu upravu stvar i ima se smatrati novim zahtjevom. Smatra da tužitelj pokušava stvoriti umjetnu pravnu distinkciju, tvrdeći da su se presude Visokog upravnog suda odnosile isključivo na situaciju kada je pojedina jedinica lokalne samouprave dostavila "registar imovine" (za koji priznaje da nema snagu javne isprave), dok je u ovom novom postupku dostavila potvrdu Jedininstvenog upravnog odjela kao "javnu ispravu". Smatra da je navedeni stav u potpunosti promašen i pravno neodrživ, jer vrsta isprave kojom tužitelj dokazuje svoje vlasništvo utječe isključivo na dokaznu snagu u postupku, ali nikako ne može promijeniti procesno-pravni status samog zahtjeva. Okolnost da je tužitelj tek u ovom novom postupku dostavio spornu potvrdu od 26. siječnja 2026. samo potvrđuje zaključak naslovnog suda i tuženika da je ovdje riječ o novoj upravnoj stvari. Predmetna potvrda predstavlja novi dokaz koji nije bio dio utvrđenog činjeničnog stanja u postupku okončanom rješenjem iz 2019. Pravomoćno završeni postupak se ne može naknadno otvarati, niti dopunjavati dokazima koji su nastali godinama nakon njegove pravomoćnosti. Stoga smatra da je tuženik pravilno postupio kada je zahtjev tužitelja od 10. listopada 2025. uzeo kao novi zahtjev i naknadu utvrdio upravo od dana podnošenja tog zahtjeva. Tuženik upućuje i na nezakonitost retroaktivnog priznanja naknade, jer prema ujednačenoj praksi ovog Suda, kao i prema odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama i pripadajućeg Pravilnika obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta započinje od dana podnošenja zahtjeva. Zainteresirana osoba predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja i obveže tužitelja na naknadu troška za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 1.250,00 eura. 5. Odgovori tuženika na tužbu i zainteresirane osobe dostavljeni su suprotnim stranama u postupku sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 36/24. i 39/26.).

6. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke kao i očitovanja stranaka tijekom upravno-sudskog postupka te je na temelju

razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 114. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva iz tužbe, ovaj Sud nalazi da osporavanim rješenjem tuženika nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, pri čemu ovaj Sud u cijelosti prihvaća razloge koje je za svoju odluku naveo tuženik u obrazloženju osporenog rješenja i u odgovoru na tužbu, budući da su razlozi utemeljeni na podacima koji se nalaze u spisu predmeta te na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, dok povrede pravila postupka ovaj Sud nije našao.

8. Naime, u konkretnom slučaju sporno je pitanje je li povodom zahtjeva tužitelja od 10. listopada 2025. trebalo donijeti dopunsko rješenje ili je riječ o zahtjevu za donošenje novog rješenja, kako je to ocijenio tuženik, slijedom čega je osnovni prijedpor od kada teče obveze plaćanja naknade za pravo puta.

9. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je u postupku koji je okončan pravomoćnim rješenjem tuženika, klasa: UP/I-344-03/16-11/189, urbroj: 376-05-3-1913 od 15. srpnja 2019., utvrđeno na kojim od nekretnina iz Elaborata za pravo puta, broj: 568/2016, tužitelj ima pravo na naknadu za pravo puta na teret zainteresirane osobe, jer je u tom postupku utvrđeno koje su od nekretnina navedenih u tom Elaboratu njezino vlasništvo. Time je, prema ocjeni ovoga Suda, u cijelosti riješeno o zahtjevu tužitelja od 22. travnja 2016. Naknadno unošenje pojedinih nekretnina iz navedenog Elaborata u svoj registar imovine, daje osnovu tužitelju za iniciranje novog upravnog postupka u kojem će se utvrditi koje su od nekretnina na kojima se prostire EKI tužitelja doista njezino vlasništvo i s time u vezi utvrditi obvezu naknade na teret zainteresirane osobe.

10. Prema ocjeni ovoga Suda u konkretnom slučaju nije riječ o pitanjima koja su bila predmet inicijalnog postupka, a nisu riješena rješenjem iz 2019., jer je riječ o novim podacima o vlasništvu nekretnina na trasama EKI u odnosu na podatke u vlasništvu tužitelja za nekretnine navedene u Elaboratu koji je sastavni dio pravomoćnog rješenja iz 2019., pa se stoga zahtjev tužitelja, po ocjeni suda, ima smatrati novim zahtjevom. Tuženik u tom smislu pravilno upućuje na dosljednu sudsku praksu ovoga Suda u više recentnih odluka (primjerice presude, poslovni broj: Us II-150/2025-9 od 11. studenog 2025., Us II-151/2025-14 od 20. svibnja 2026. i dr.), koje su donesene u istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, pa se stranke ovoga spora s time u vezi upućuju na sadržaj navedenih presuda.

11. Dakle, kako je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo iscrpno obrazložene razloge, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo tim više što tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drugačije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drugačije rješenje u ovoj stvari.

12. Trebalo je stoga na temelju odredbe članka 116. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u točki I. izreke ove presude.

13. S obzirom da tužitelj nije uspio s postavljenim tužbenim zahtjevom, trebalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troškova upravnog spora na temelju odredbe članka

147. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, a kako je to odlučeno točkom II. izreke presude.

14. Trebalo je odbiti i zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora, iz razloga jer navodi odgovora na tužbu zainteresirane osobe nisu utjecali na tijek upravnog spora, s obzirom da u istima ponavlja navode koje je isticao i tijekom upravnog postupka, a kako je to odlučeno točkom III. izreke presude.

U Zagrebu 14. listopada 2026.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković